

han, var en polſt Rigsdag, der var tre Partier, og Ingen kunde tage et beſtemt Parſel af, hvad Folkethinget gjorde i denne Sag, det forelaa med andre Ord ikke med en ſaadan Beſtemthed, hvad der var Folkethingets Mening, at der kunde være Udfigt til en frugtbar Fortſættelſe af Forhandlingerne. Ja, mine Herrer, men nu have vi ſiddet her i denne Samling, ſom har været i grumme mange Maaned, og vi have forhandlet en hel Mængde Sager med hinanden. Jeg har ſiddet ſammen med de Herrer i et ſtort Antal Udvalg. (Vilde: Alſfor mange!) Ja, deri er jeg enig med det ærede Medlem, ogſaa jeg vilde have ønsket, at det havde været færre, men Omſtændigheder, ſom hverken det ærede Medlem eller jeg ere raadige over, have gjort det nødvendigt. I diſſe Udvalg har Folkethingets politiske Stilling været udtrykt paa aldeles analog Maade med Stillingen nu. Ikke deſto mindre har man i et ikke ringe Antal af diſſe Udvalg formaaget at fremme flere og betydningsfulde Sager. (Vilde: Uden Fællesudvalg!) Ja, endog uden Fællesudvalg. Det har alſaa viiſt ſig, at vi med dette Folkething, der har været delt i mangſolbige andre Sager paa ſamme Maade, ſom det nu er delt, have formaaget at bringe et praktiſt arbejdsdygtigt Flertal tilvoie. (Vilde: Fordi de ſtrag talte aabent her!) Da det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Vilde) endelig vil have alle Spørgsmaal om Aabenhed frem nu, ſaa ſkal jeg følge ham. Det ærede Medlem ſagde, at vi havde kunnet arbejde ſammen, fordi vi have talt aabent; men hvad mener det ærede Medlem med det? (Vilde: Der kjendte vi det „ſidſte Ord“!) Men have de Herrer da nu ſagt deres ſidſte Ord? (Vilde: Ja!) Ja, ſaa! det forandrer Sagen. Men ſaa vil jeg ſige, at ſaa ſkulde virkelig de Herrer have ſpartet os de mange Dages Arbejde. Høvede de Herrer ſtrag ſagt os, at her forelaa deres ſidſte Ord, og at der nu ikke var Mere at gjøre, da kunde vi have fritaget os ſelv for adſtillig Melighed. Men de Herrer maa dog tilgive os, at vi hidtil ikke have været vidende om, at de have ſagt deres ſidſte Ord. Vi have virkelig ikke hørt før, at de Herrer vare ſærdige, og at det var et Ultimatum, ſom nu ligger for. (Ordſpøreren (Thomsen): Der ſtaar jo det Modſatte i Erklæringen!) Rigtig, men ſaa veed jeg ikke, hvorfor de Herrer ville modſige ſig ſelv her

i Salen, hvorfor vil det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds da ſige noget Forſkjelligt, ſige, at det, der her foreligger, er et Ultimatum, naar det ikke er det? Alſaa, de Herrer have ikke ſagt deres ſidſte Ord. Naar dette er ſaa, hvorfor taler man da til os om Aabenhed? Da ſtaa de Herrer jo paa ſamme Maade ſom vi. Det er Noget, ſom jeg tror, at man i al Forhandling maa holde paa, at der ſkal være en vis Sigelighed imellem Parterne. Naar nu det virkelige Forhold er det, at de Herrer have ſagt os ved 3die Behandling et Ord, ſom vi ikke havde Grund til at antage var deres ſidſte Ord, og nu ved eneſte Behandling have ſagt os et andet Ord — et Ord, ſom Herrer ſig omtrent 300,000 Kr. fra det, ſom de ſagde ved 3die Behandling — da forekommer det mig, at det ſom et Grundlag, et Stade, hvorfra de Herrer ville forlange, at vi ſkulle komme denne imøde, ikke er meget værd. Nu, ſige de, gaa vi 300,000 Kr. tilbage, gaa De ſaa nogle hundrede Tusinde Kr. frem, ſaa mødes vi nok. Det, tror jeg ikke er en berettiget Form for Forhandlingen, jeg tror ikke, at det er nogen rimelig Fordring, ſom de Herrer ſtille til os. De Herrer maa jo ikke overſe, at det ikke kan være nogen Livſag for os at komme i Fællesudvalg mere, end det er for de Herrer. Kunne de uden videre lade denne Sag ligge, ſaa kunne vi ogſaa taale at ſe paa, at de lade den ligge. Men det, ſom jeg vilde have ſagt, inden det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds afbrød mig med ſit Ultimatum, ſom viſte ſig ikke at være et Ultimatum, var, at det forekommer mig, at den Afſtemning, ſom de Herrer gaa til nu, den Afſtemning, hvorved de afbryde diſſe Forhandlinger, med Nødvendighed maa kaſte et viſt Lys ogſaa over vor Fremtid i politisk Hænſeende. Det kan dog ikke negtes, i alt Fald er det Noget, ſom ſynes mig indlyſende, at, naar de Herrer nu ſette dette Punktum for denne Samlings Forhandlinger, i hvilken det har været vor Anſkuelse, vort Princip, at vi ud af enhver Sag ſkulde ſøge at faae det Nyttigſte og Bedſte, ſom overhovedet lod ſig ſtaffe tilvoie — en Opfattelſe, ſom vi have delt med i alt Fald Flertallet af de Herrer paa den Side — i denne Samling, i hvilken vi have formaaget ſammen med dem at arbejde en Række af nyttige Love igjennem — jeg ſiger, at, naar de nu ſom Punktum, ſom Afſlutning paa denne